HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a noua)

23 iulie 2025 *

„Funcție publică – Personalul BCE – Remunerație – Concediu pentru creșterea copilului – Impozitul stabilit în beneficiul Uniunii – Articolul 7 primul paragraf din Regulamentul (CEE, Euratom, CECO) nr. 260/68 – Interpretări literală, contextuală și teleologică – Cota impozitului – Stabilirea impozitului”

În cauza T-180/24,

DO, reprezentat de L. Levi și P. Baudoux, avocate,

reclamant,

împotriva

Băncii Centrale Europene (BCE), reprezentată de O. Bubenzer și B. Ehlers, în calitate de agenți, asistați de B. Wägenbaur, avocat,

pârâtă,

TRIBUNALUL (Camera a noua),

compus din domnii L. Truchot (raportor), președinte, și H. Kanninen și doamna T. Perišin, judecători,

grefier: domnul P. Cullen, administrator,

având în vedere faza scrisă a procedurii,

în urma ședinței din 29 ianuarie 2025,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: engleza.

Hotărâre

1 Prin acțiunea întemeiată pe articolul 270 TFUE și pe articolul 50a din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, reclamantul, DO, solicită anularea deciziei cuprinse în fișa sa de remunerație din luna iulie 2023, referitoare la cota de impozitare aplicată remunerației percepute și la stabilirea de către Banca Centrală Europeană (BCE) a impozitului datorat pentru această lună (denumită în continuare „decizia atacată”).

Istoricul cauzei

2 Reclamantul a fost recrutat de BCE începând cu 1 ianuarie 2001. Acesta exercită în cadrul său funcția de auditor șef de echipă confirmat.

3 În luna iulie 2023, care cuprindea 21 de zile lucrătoare, reclamantul a beneficiat de un concediu pentru creșterea copilului de 11 zile, acordat în temeiul articolului 29 din Condițiile de angajare a personalului BCE, astfel cum este precizat prin articolul 5.11 din Regulamentul personalului BCE, și a lucrat 10 zile. În temeiul acestor dispoziții, concediul pentru creșterea copilului al membrilor personalului BCE nu este remunerat.

4 La 14 iulie 2023, BCE a comunicat reclamantului fișa sa de remunerație din luna iulie 2023, din care reiese că cota de impozitare aplicată remunerației primite de acesta din urmă pentru luna respectivă este aceeași cu cea care este aplicată atunci când acesta nu beneficiază de un concediu pentru creșterea copilului.

5 La 25 august 2023, reclamantul a introdus, în temeiul articolului 41 din Condițiile de angajare a personalului BCE, o contestație administrativă împotriva deciziei cuprinse în fișa sa de remunerație pentru luna iulie 2023 referitoare la cota de impozitare aplicată remunerației percepute și la stabilirea impozitului datorat pentru această lună. În susținerea contestației administrative, reclamantul a arătat că, în temeiul articolelor 3 și 4 din Regulamentul (CEE, Euratom, CECO) nr. 260/68 al Consiliului din 29 februarie 1968 de stabilire a condițiilor și a procedurii de aplicare a impozitului stabilit în beneficiul Comunităților Europene (JO 1968, L 56, p. 8, Ediție specială, 01/vol. 8, p. 165), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE, Euratom) nr. 1750/2002 al Consiliului din 30 septembrie 2002 (JO 2002, L 264, p. 15) (denumit în continuare „Regulamentul nr. 260/68”), impozitul datorat trebuia calculat pe baza remunerației percepute efectiv. Astfel, potrivit reclamantului, din moment ce lucrase 10 zile în cursul lunii iulie 2023, impozitul datorat pentru această lună trebuia calculat asupra cuantumului remunerației percepute pentru aceste 10 zile de muncă, iar nu prin aplicarea cotei de impozitare aplicate remunerației sale lunare atunci când lucrează o lună întreagă.

6 Prin decizia din 17 octombrie 2023 (denumită în continuare „decizia de respingere a contestației administrative”), BCE a respins calea de atac administrativă a reclamantului pentru motivul că, în temeiul articolului 7 primul paragraf din Regulamentul nr. 260/68, cota de impozitare care servește la stabilirea cuantumului impozitului datorat cu titlu de remunerație care corespunde unei perioade mai mici de o lună trebuie să fie aceeași cu cea care ar fi aplicabilă „plății lunare corespunzătoare”, cu alte cuvinte, potrivit BCE, salariului fictiv corespunzător unei luni complete de muncă. În opinia sa, această practică este conformă cu abordarea reținută de Comisia Europeană.

7 La 14 decembrie 2023, reclamantul a introdus, în temeiul articolului 41 din Condițiile de angajare a personalului BCE, o reclamație împotriva deciziei de respingere a contestației administrative, care a fost respinsă prin decizia președintei BCE din 5 februarie 2024 (denumită în continuare „decizia de respingere a reclamației”).

Concluziile părților

8 Reclamantul solicită Tribunalului:

– anularea deciziei atacate;

– anularea, în măsura în care este necesar, a deciziei de respingere a contestației administrative și a deciziei de respingere a reclamației;

– obligarea BCE la plata cheltuielilor de judecată.

9 BCE solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii;

– obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată;

În drept

Cu privire la obiectul acțiunii

10 Potrivit jurisprudenței, concluziile în anulare îndreptate formal împotriva deciziei de respingere a unei reclamații au ca efect sesizarea Tribunalului cu privire la actul împotriva căruia a fost formulată reclamația atunci când acestea sunt, ca atare, lipsite de conținut autonom. Situația este aceeași în cazul unei contestații administrative formulate de un membru al personalului BCE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 septembrie 2021, QB/BCE, T-555/20, nepublicată, EU:T:2021:552, punctul 29 și jurisprudența citată).

11 În speță, dat fiind că decizia de respingere a contestației administrative și decizia de respingere a reclamației nu fac decât să confirme decizia cuprinsă în fișa de remunerație a reclamantului din iulie 2023, concluziile în anulare îndreptate împotriva deciziilor menționate sunt lipsite de conținut autonom și, prin urmare, nu este necesară pronunțarea în mod specific cu privire la acestea, chiar dacă, în cadrul examinării legalității acestei fișe de remunerație, va trebui să se ia în considerare în mod necesar motivarea care figurează în deciziile de respingere a contestației administrative și a reclamației sus-menționate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 septembrie 2021, QB/BCE, T-555/20, nepublicată, EU:T:2021:552, punctul 30 și jurisprudența citată).

Cu privire la fond

12 În susținerea acțiunii formulate, reclamantul invocă trei motive, întemeiate, primul, pe încălcarea regulilor de calcul al impozitului stabilite prin Regulamentul nr. 260/68 și pe o eroare vădită de apreciere, al doilea, pe încălcarea principiului egalității de tratament și, al treilea, pe încălcarea obligației de motivare.

13 Trebuie analizat mai întâi al treilea motiv, iar ulterior primul și al doilea motiv.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare

14 Reclamantul arată că BCE nu și-a îndeplinit obligația de motivare limitându-se să indice, fără a-și susține afirmația și fără a furniza niciun element de probă, că a aplicat aceeași metodă de calcul al impozitului precum cea aplicată de Comisie. În plus, reclamantul susține că BCE nu a prezentat motivul pentru care aplică aceeași metodă de calcul al impozitului membrilor personalului său care iau concediu pentru creșterea copilului și celor care iau un concediu fără plată, deși aceste situații nu sunt comparabile în fapt și în drept.

15 BCE contestă aceste afirmații.

16 În această privință, trebuie amintit că obligația de motivare prevăzută la articolul 296 TFUE și amintită la articolul 41 alineatul (2) litera (c) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene constituie un principiu esențial al Uniunii care are drept obiectiv, pe de o parte, să furnizeze persoanei interesate indicații suficiente pentru a aprecia temeinicia actului care o lezează și oportunitatea de a introduce o acțiune la Tribunal și, pe de altă parte, să permită acestuia să își exercite controlul. Întinderea acestuia trebuie apreciată în funcție de împrejurările concrete, în special de conținutul actului, de natura motivelor invocate și de interesul de a primi explicații pe care îl poate avea destinatarul (a se vedea Hotărârea din 4 iulie 2024, EUIPO/KD, C-5/23 P, EU:C:2024:575, punctul 38 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 14 decembrie 2022, TM/BCE, T-440/21, nepublicată, EU:T:2022:800, punctul 34 și jurisprudența citată).

17 Pe de altă parte, s-a statuat deja că administrația nu este obligată să motiveze fișele de remunerație ale funcționarilor și ale agenților săi, în măsura în care aplică în aceste fișe acte cu aplicabilitate generală, fără a dispune de nicio putere de apreciere în această privință. Cu toate acestea, dacă, precum în speță, funcționari sau agenți ai BCE consideră că una sau mai multe fișe de remunerație îi lezează și decid să introducă o contestație administrativă și ulterior o reclamație, administrația este obligată să își motiveze deciziile de respingere a respectivei contestații și a respectivei reclamații, precizându-se că motivarea acestor decizii de respingere trebuie să coincidă cu conținutul fișelor de remunerație împotriva cărora erau îndreptate contestația administrativă și reclamația (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 18 septembrie 2003, Lebedef ș.a./Comisia, T-221/02, EU:T:2003:239, punctul 62).

18 În speță, atât din decizia de respingere a contestației administrative, cât și din decizia de respingere a reclamației reiese că BCE i-a explicat reclamantului că a interpretat articolul 7 primul paragraf din Regulamentul nr. 260/68 în sensul că referirea la noțiunea de „plată lunară corespunzătoare”, care figurează în această dispoziție, presupunea aplicarea cotelor de impozitare prevăzute pentru fiecare tranșă de venituri, astfel cum au fost stabilite de articolul 4 din același regulament, salariului „fictiv” corespunzător unei luni complete de muncă. BCE a arătat de asemenea că a calculat impozitul datorat de reclamant pentru luna iulie 2023

proporțional cu numărul de zile lucrate, aplicând remunerației plătite acestuia din urmă aceeași cotă de impozitare precum cea care este aplicată remunerației sale obișnuite și care corespunde unei luni complete de muncă.

19 Având în vedere cele ce precedă, este necesar să se constate că motivarea furnizată prin deciziile de respingere a contestației administrative și de respingere a reclamației menționează în mod clar și neechivoc metoda de calcul al impozitului aplicată de BCE și raționamentul urmat de această instituție. Prin urmare, reclamantului i s-a oferit posibilitatea să înțeleagă conținutul măsurii adoptate în privința sa, iar instanța Uniunii își poate exercita controlul asupra legalității acestor decizii.

20 Este necesar să se adauge că o motivare poate să nu fie exhaustivă și trebuie considerată suficientă din moment ce expune situația de fapt și considerațiile juridice care au o importanță esențială în economia deciziei (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 decembrie 2017, CJ/ECDC, T-692/16, nepublicată, EU:T:2017:894, punctul 116 și jurisprudența citată). Astfel, administrația nu este obligată să adopte o poziție cu privire la toate argumentele invocate în fața sa (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 ianuarie 2007, Technische Glaswerke Ilmenau/Comisia, C-404/04 P, nepublicată, EU:C:2007:6, punctul 30).

21 În consecință, argumentele reclamantului prin care acesta reproșează BCE că nu a susținut suficient motivul potrivit căruia a aplicat aceeași metodă de calcul al impozitului precum cea aplicată de Comisie sau că nu a explicat motivul pentru care aplică aceeași metodă de calcul al impozitului membrilor personalului său care efectuează un concediu pentru creșterea copilului și celor care beneficiază de concediu fără plată (a se vedea punctul 14 de mai sus) nu sunt de natură să repună în discuție constatarea efectuată la punctul 19 de mai sus, din moment ce BCE nu avea nicio obligație de a răspunde la toate argumentele invocate de acesta din urmă.

22 Rezultă că al treilea motiv, întemeiat pe o motivare insuficientă a deciziei atacate, trebuie să fie respins.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea regulilor de calcul al impozitului stabilite prin Regulamentul nr. 260/68 și pe o eroare vădită de apreciere

23 Reclamantul susține mai întâi că, în temeiul articolelor 3 și 4 din Regulamentul nr. 260/68, impozitul datorat de funcționarii și de agenții Uniunii trebuie calculat pe baza remunerației percepute. În susținerea afirmațiilor sale, reclamantul invocă printre altele jurisprudența rezultată din Hotărârea din 21 octombrie 2009, Ramaekers-Jørgensen/Comisia (F-74/08, EU:F:2009:142). Acesta precizează că instanța Uniunii nu s-a pronunțat niciodată în mod explicit cu privire la acest aspect. Acesta adaugă că noțiunea de „plată lunară corespunzătoare”, care figurează la articolul 7 primul paragraf din Regulamentul nr. 260/68, nu este definită cu precizie și că interpretarea dată acesteia de BCE în decizia atacată nu se impune în mod evident. În această privință, el arată că, în cazul în care există îndoieli cu privire la interpretarea unei norme fiscale, ar trebui reținută interpretarea cea mai favorabilă pentru contribuabil.

24 Reclamantul arată în continuare că, contrar celor susținute de BCE în deciziile de respingere a contestației administrative și a reclamației, metoda pe care a aplicat-o nu este aceeași cu cea care este pusă în aplicare de Comisie, în condițiile în care articolul 10 din Regulamentul nr. 260/68 obligă administrațiile Uniunii să se coordoneze în vederea aplicării în mod uniform a dispozițiilor regulamentului menționat. Reclamantul ilustrează această afirmație printr-un calcul realizat cu ajutorul unui calculator financiar pus la dispoziția personalului Comisiei, care ar demonstra că

această instituție, într-o situație comparabilă cu a sa, calculează impozitul datorat pe baza remunerației primite efectiv de funcționarul sau de agentul în cauză. Acesta susține de asemenea că BCE a recunoscut, într-o comunicare către personal publicată pe intranetul instituției la 19 ianuarie 2024, că metoda de calcul al impozitului prorata pentru lunile nelucrate integral este imperfectă.

25 În sfârșit, reclamantul susține că BCE aplică în mod eronat aceeași metodă pentru a calcula impozitul datorat de un funcționar sau de un agent în caz de concediu pentru creșterea copilului sau în caz de concediu fără plată, în condițiile în care aceste două forme de concediu nu pot fi asimilabile. Astfel, potrivit reclamantului, un membru al personalului care beneficiază de un concediu fără plată este autorizat să exercite activități remunerate anexe în timpul concediului menționat, în timp ce situația este diferită în cazul unui membru al personalului care beneficiază de o perioadă de concediu pentru creșterea copilului.

26 BCE contestă această argumentație.

27 Cu titlu introductiv, trebuie să se observe că, prin intermediul primului motiv, deși în mod formal este întemeiat pe încălcarea regulilor de calcul al impozitului stabilite prin Regulamentul nr. 260/68 și pe o eroare vădită de apreciere, reclamantul reproșează BCE, în realitate, că a săvârșit o eroare de drept. Astfel, prin intermediul acestui prim motiv, reclamantul susține că interpretarea articolului 7 primul paragraf din Regulamentul nr. 260/68 reținută de BCE este eronată. Or, dacă aceasta ar fi situația, ar trebui să se concluzioneze că BCE a săvârșit o eroare de drept în interpretarea acestei dispoziții, aspect pe care reclamantul l-a recunoscut de altfel în ședință ca răspuns la o întrebare a Tribunalului.

28 Trebuie să se observe de asemenea că argumentația reclamantului prin care acesta din urmă susține că BCE aplică în mod eronat aceeași metodă pentru calcularea impozitului datorat de un funcționar sau de un agent atunci când se află în concediu pentru creșterea copilului sau în situație de concediu fără plată, din moment ce aceste două forme de concediu nu sunt asimilabile (a se vedea punctul 25 de mai sus), se confundă cu cea dezvoltată în cadrul celui de al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului egalității de tratament, care va fi examinat în continuare, după examinarea primului motiv.

29 În ceea ce privește Hotărârea din 21 octombrie 2009, Ramaekers-Jørgensen/Comisia (F-74/08, EU:F:2009:142), invocată de reclamant în susținerea afirmației potrivit căreia impozitul datorat de funcționarii și de agenții Uniunii trebuie să fie calculat întotdeauna pe baza remunerației primite (a se vedea punctul 23 de mai sus), este necesar să se arate, asemenea BCE, că situația în discuție în hotărârea menționată este diferită de cea din prezenta cauză. Astfel, întrebarea adresată în cauza în care s-a pronunțat această hotărâre anterioară era cea a stabilirii bazei impozabile, în vederea calculării impozitului datorat, în cazul particular al unui reclamant care, în urma decesului soțului său, cumula remunerația sa cu o pensie de urmaș, care, ca urmare a cumulului menționat, era impozitată mai mult decât dacă ar fi fost impozitată separat. În această cauză, Tribunalul Funcției Publice a statuat că, în asemenea împrejurări, baza impozabilă era compusă din cuantumul reprezentând suma dintre salariul funcționarului sau agentului și pensia de urmaș plătite în fiecare lună (Hotărârea din 21 octombrie 2009, Ramaekers-Jørgensen/Comisia, F-74/08, EU:F:2009:142, punctele 48-54). Or, întrebarea adresată în prezenta cauză este cea privind stabilirea cotei de impozitare aplicabile sumelor plătite de Uniune unuia dintre funcționarii sau agenții săi atunci când aceste sume se raportează la o perioadă de muncă mai scurtă de o lună. Aceasta nu se referă la stabilirea bazei impozabile.

30 În ceea ce privește concluziile deduse de reclamant din recurgerea la un calculator financiar pus la dispoziția personalului Comisiei (a se vedea punctul 24 de mai sus), trebuie să se observe, în pofida chestiunii valorii probante a unui astfel de instrument, că calculul efectuat de reclamant se întemeiază pe postulatul eronat potrivit căruia remunerația pentru o perioadă de muncă mai scurtă de o lună poate fi asimilată remunerației lunare complete a unui funcționar sau agent care și-ar exercita atribuțiile cu fracțiune de normă. Astfel, pentru a face dovada cifrelor, reclamantul a comparat situația unui funcționar cu gradul AD 10 treapta 4, care primește o remunerație lunară completă, cu cea a unui funcționar cu același grad și treaptă, care își exercită activitatea obișnuită cu fracțiune de normă, în proporție de 50 % dintr-o normă întreagă, pentru aceeași perioadă lunară. Or, în aceste două situații, remunerația primită de funcționarul cu gradul AD 10 treapta 4 este o remunerație lunară completă, deși plătită, în unul dintre cele două cazuri, pentru o activitate exercitată cu fracțiune de normă, iar nu o remunerație plătită pentru o perioadă de muncă mai scurtă de o lună, astfel cum este prevăzută la articolul 7 primul paragraf din Regulamentul nr. 260/68.

31 Odată formulate aceste observații introductive, este necesar să se constate că examinarea chestiunii adresate prin intermediul primului motiv, referitoare la stabilirea cotei de impozitare aplicabile sumelor plătite de Uniune unuia dintre funcționarii sau agenții săi atunci când aceste sume se raportează la o perioadă de muncă mai scurtă de o lună, necesită interpretarea articolului 7 primul paragraf din Regulamentul nr. 260/68, cu privire la care părțile sunt în dezacord.

32 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, la interpretarea unei dispoziții de drept al Uniunii trebuie să se țină seama nu numai de formularea acesteia, ci și de contextul ei și de obiectivele urmărite de reglementarea din care face parte această dispoziție [a se vedea Hotărârea din 21 decembrie 2023, G. K. ș.a. (Parchetul European), C-281/22, EU:C:2023:1018, punctul 46 și jurisprudența citată].

33 În ceea ce privește formularea articolului 7 primul paragraf din Regulamentul nr. 260/68, trebuie amintit că acesta prevede:

„În cazul în care suma impozabilă de plată este cuvenită pentru o perioadă mai mică de o lună, cota de impozit datorat este cea aplicabilă plății lunare corespunzătoare.”

34 Articolul 7 primul paragraf din Regulamentul nr. 260/68 condiționează astfel cota de impozitare aplicabilă unei „sume impozabile de plată” aferente unei perioade de muncă mai mici de o lună de cota de impozitare aplicabilă „plății lunare corespunzătoare”.

35 În această privință, trebuie arătat că sensul și domeniul de aplicare al noțiunii de „sumă impozabilă de plată” pot fi stabilite ținând seama de articolul 3 din Regulamentul nr. 260/68. Din această din urmă dispoziție rezultă că sunt impozabile și, prin urmare, pot fi calificate drept „sume impozabile de plată” în sensul articolului 7 primul paragraf din acest regulament salariile, remunerațiile și alocațiile de orice fel achitate de Uniune funcționarilor și agenților săi, care constituie o bază de impozitare în care, pe de o parte, nu se includ diferite sume și indemnizații care reprezintă plăți compensatorii pentru cheltuielile efectuate din cauza serviciului și din care, pe de altă parte, se deduc diferite prestații și alocații cu caracter familial sau social și căreia îi sunt aplicate, în funcție de situația funcționarului sau a agentului în cauză, una sau mai multe deduceri.

36 În schimb, noțiunea de „plată lunară corespunzătoare” nu este definită în Regulamentul nr. 260/68.

37 Or, această noțiune, în măsura în care se referă la o plată calificată atât drept „lunară”, cât și drept „corespunzătoare”, nu poate fi interpretată în sensul că se referă la o sumă impozabilă de plată lipsită de caracter lunar. Prin urmare, potrivit modului său de redactare, articolul 7 primul paragraf din Regulamentul nr. 260/68 trebuie interpretat în sensul că, atunci când un membru al personalului primește o remunerație corespunzătoare unei perioade mai mici de o lună, cota de impozitare aplicabilă acestei remunerații parțiale se calculează pe baza remunerației lunare raportate la o lună întreagă de muncă.

38 Trebuie analizat dacă această interpretare a articolului 7 primul paragraf din Regulamentul nr. 260/68, care rezultă din modul său de redactare, este confirmată de interpretarea sa atât contextuală, cât și teleologică.

39 În primul rând, în ceea ce privește contextul în care se înscrie articolul 7 primul paragraf din Regulamentul nr. 260/68, trebuie arătat în special că articolele 3-7 și articolul 13 din Regulamentul nr. 260/68 stabilesc normele privind baza impozabilă și plata impozitului. Articolul 3 din acest regulament prevede, la alineatul (1), caracterul lunar al impozitului și, pe de altă parte, articolul 13 din regulamentul menționat definește componentele principale ale bazei impozabile. Articolele 4-6 din același regulament stabilesc modul de calcul al impozitului. Articolul 4 stabilește printre altele, pe tranșe de venituri, cota de impozitare progresivă de la 8 % la 45 %. În plus, articolul 5 precizează modul de calcul al unora dintre aceste venituri în scopul evaluării bazei impozabile, în timp ce articolul 6 prevede anumite derogări de la articolele 3 și 4 în scopul stabilirii cotei de impozitare pentru anumite venituri.

40 Articolul 7 din Regulamentul nr. 260/68 precizează în continuare anumite modalități de stabilire a cotei de impozitare atunci când plata efectuată în beneficiul persoanei impozabile se raportează la o perioadă de muncă diferită de o perioadă de o lună. Primul paragraf al articolului 7 din Regulamentul nr. 260/68 reglementează cazul unei plăți care se raportează la o perioadă de muncă mai mică de o lună. Al doilea paragraf al articolului menționat o reglementează pe cea a unei plăți care se raportează la o perioadă de muncă mai mare de o lună. Al treilea paragraf al acestui articol se referă la cazul plăților de regularizare care nu sunt cuvenite pentru luna în cursul căreia sunt plătite.

41 Articolul 7 din Regulamentul nr. 260/68 se referă astfel la o perioadă de o lună în special pentru a distinge perioadele care îi sunt fie inferioare, fie superioare. Prin urmare, având în vedere că, în conformitate cu articolul 3 din acest regulament, impozitul se plătește lunar din remunerația plătită de Uniune fiecărei persoane impozabile, pentru o perioadă de muncă de o lună, modalitățile de stabilire a cotei de impozitare prevăzute la articolul 7 din regulamentul menționat derogă de la cele care rezultă din articolele 3 și 4 din același regulament și care se aplică atunci când o plată este efectuată în favoarea unei persoane impozabile pentru o perioadă de muncă de această durată.

42 Pe de altă parte, trebuie arătat că, potrivit celui de al doilea paragraf al articolului 7 din Regulamentul nr. 260/68, „[î]n cazul în care suma impozabilă de plată este cuvenită pentru o perioadă mai mare de o lună, cota de impozit datorat se calculează ca și cum suma ar fi repartizată conform regulilor obișnuite între lunile pentru care este cuvenită”.

43 Din această dispoziție rezultă că, în ipoteza în care suma impozabilă de plată este cuvenită pentru o perioadă mai mare de o lună, trebuie să se considere, în vederea stabilirii impozitului datorat, că această plată a fost repartizată în mod normal în cursul lunilor pentru care este cuvenită. Astfel, o

remunerație care este plătită în mod excepțional pentru o asemenea perioadă trebuie să fie impozitată la aceeași cotă precum cea aplicată remunerației primite de o persoană impozabilă pentru o lună întreagă de muncă.

44 Situația trebuie să fie aceeași în ceea ce privește cota aplicată remunerației care este plătită pentru o perioadă mai mică de o lună.

45 Contextul în care se înscrie articolul 7 primul paragraf din Regulamentul nr. 260/68 confirmă astfel interpretarea acestei dispoziții care rezultă din modul său de redactare, prezentată la punctul 37 de mai sus.

46 În al doilea rând, în ceea ce privește obiectivele urmărite de reglementarea din care face parte dispoziția menționată, trebuie amintit că din preambulul Regulamentului nr. 260/68 reiese că acesta are ca obiectiv printre altele stabilirea condițiilor în care funcționarii și agenții Uniunii sunt supuși impozitului pe salarii, remunerații și alocații instituit prin articolul 13 din Protocolul privind privilegiile și imunitățile.

47 În plus, deși obiectivele articolului 7 primul paragraf din Regulamentul nr. 260/68 nu pot fi identificate în mod clar la lectura acestei dispoziții sau a acestui regulament, trebuie subliniat că o interpretare a acesteia în sensul, propus de reclamant, al aplicării la o remunerație care este cuvenită pentru o perioadă mai mică de o lună a modalităților de calcul al impozitului prevăzute la articolele 3 și 4 din același regulament ar lipsi dispoziția menționată de orice efect util, din moment ce ar însemna să se aplice unei remunerații care este cuvenită pentru o perioadă mai mică de o lună, condiție de care depinde însă aplicarea cotei impozitului stabilite la articolul 7 primul paragraf din Regulamentul nr. 260/68, aceleași modalități de calcul al impozitului, inclusiv cota acestuia, precum cele prevăzute la articolele 3 și 4 din Regulamentul nr. 260/68.

48 Astfel, este necesar să se considere că interpretarea teleologică a articolului 7 primul paragraf din Regulamentul nr. 260/68 confirmă de asemenea concluzia prezentată la punctul 37 de mai sus.

49 Rezultă din tot ceea ce precedă că articolul 7 primul paragraf din Regulamentul nr. 260/68 trebuie interpretat în sensul că, în cazul plății unei remunerații care este cuvenită pentru o perioadă de muncă mai mică de o lună, la suma în cauză trebuie să se aplice cota de impozitare la care sunt supuse veniturile obținute de funcționarul sau de agentul în cauză atunci când acesta a lucrat o lună întreagă. Astfel, atunci când un funcționar sau un agent primește o remunerație care este cuvenită pentru o perioadă de muncă mai mică de o lună, impozitul se calculează, pe de o parte, prin aplicarea aceleiași cote de impozitare precum cea care ar fi aplicată dacă funcționarul sau agentul în cauză ar fi lucrat o lună întreagă și, pe de altă parte, proporțional cu zilele efectiv lucrate.

50 Prin urmare, prin adoptarea deciziei atacate în temeiul articolului 7 primul paragraf din Regulamentul nr. 260/68, astfel cum trebuie interpretat în conformitate cu motivele care figurează la punctele 33-48 de mai sus, BCE nu a săvârșit o eroare de drept, astfel încât primul motiv trebuie să fie respins.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului egalității de tratament

51 Reclamantul reproșează BCE că nu face distincție, din punctul de vedere al calculului impozitului, între două situații pe care le consideră diferite, cu încălcarea principiului egalității de tratament. În această privință, el arată că BCE utilizează în mod eronat aceeași metodă pentru a calcula

impozitul atunci când un funcționar sau un agent ia un concediu pentru creșterea copilului și atunci când ia un alt tip de concediu fără plată, în condițiile în care, în opinia sa, aceste două forme de concediu nu sunt asimilabile. În susținerea afirmației sale, reclamantul arată în esență că un membru al personalului care beneficiază de un concediu fără plată, altul decât un concediu pentru creșterea copilului, este autorizat să exercite activități remunerate anexe în timpul concediului menționat, în timp ce situația este diferită pentru un membru al personalului care beneficiază de o perioadă de concediu pentru creșterea copilului și că o astfel de diferență pe plan financiar ar trebui să aibă o incidență asupra calculului impozitului datorat.

52 BCE contestă aceste afirmații.

53 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că principiul egalității de tratament, astfel cum este consacrat la articolul 20 din Carta drepturilor fundamentale, constituie un principiu general al dreptului Uniunii care impune ca situații comparabile să nu fie tratate în mod diferit și ca situații diferite să nu fie tratate în același mod, cu excepția cazului în care un asemenea tratament este justificat în mod obiectiv. O diferență de tratament este justificată atât timp cât este întemeiată pe un criteriu obiectiv și rezonabil, și anume dacă se află în legătură cu un scop admisibil din punct de vedere legal, urmărit de reglementarea în cauză, iar această diferență este proporțională cu scopul urmărit de tratamentul în discuție (a se vedea Hotărârea din 30 noiembrie 2023, MG/BEI, C-173/22 P, EU:C:2023:932, punctul 45 și jurisprudența citată).

54 Potrivit unei jurisprudențe constante, încălcarea principiului egalității de tratament ca urmare a unui tratament diferențiat presupune că situațiile vizate sunt comparabile având în vedere ansamblul elementelor care le caracterizează. Elementele care caracterizează diverse situații și astfel caracterul lor comparabil trebuie să fie determinate și evaluate în special în funcție de obiectul dispozițiilor în cauză și de finalitatea urmărită prin acestea, cu condiția să se țină seama în acest scop de principiile și de obiectivele domeniului căruia îi aparține actul respectiv (a se vedea Hotărârea din 30 noiembrie 2023, MG/BEI, C-173/22 P, EU:C:2023:932, punctul 46 și jurisprudența citată).

55 În speță, este necesar să se constate că situația unui membru al personalului care beneficiază de un concediu pentru creșterea copilului în temeiul articolului 29 din Condițiile de angajare a personalului BCE, astfel cum este precizat la articolul 5.11 din Regulamentul personalului BCE, este, din punctul de vedere al remunerației primite, asimilabilă celei a unui membru al personalului care beneficiază de o altă formă de concediu fără plată, astfel cum este prevăzută la articolul 30 din condițiile de angajare menționate și cum este precizată la articolul 5.12 din regulamentul menționat. În fapt, indiferent de temeiul juridic al concediului în cauză, chiar dacă este vorba despre articolul 29 sau despre articolul 30 din Condițiile de angajare a personalului BCE, acest concediu este denumit „fără plată”, cu alte cuvinte implică faptul că membrul personalului în cauză nu primește, în ambele cazuri și în această perioadă de concediu, nicio remunerație din partea BCE legată de exercitarea activității sale profesionale. În plus, nimic nu se opune ca, în cadrul BCE, concediul pentru creșterea copilului, precum și celelalte concedii fără plată să fie acordate pentru o perioadă mai mică de o lună sau să înceapă în cursul unei luni, astfel încât membrii personalului vizați de un asemenea concediu pot, în ambele cazuri, să primească o remunerație pentru o perioadă mai mică de o lună.

56 În consecință, reclamantul nu poate susține în mod întemeiat că concediul pentru creșterea copilului și celelalte forme de concediu fără plată prevăzute de condițiile de angajare a personalului BCE nu ar fi asimilabile, astfel încât nu se poate prevala în mod valabil de o încălcare a principiului egalității de tratament legată de o aplicare identică de către BCE a

articolului 7 primul paragraf din Regulamentul nr. 260/68 în cazul concediului pentru creșterea copilului sau fără plată acordat pentru o perioadă mai mică de o lună sau care începe în cursul lunii și care determină plata unei remunerații care este cuvenită pentru o perioadă mai mică de o lună.

57 Această concluzie nu este repusă în discuție de afirmația reclamantului potrivit căreia un membru al personalului BCE care beneficiază de un concediu fără plată, altul decât un concediu pentru creșterea copilului, este autorizat să exercite activități remunerate anexe în timpul concediului menționat, în timp ce situația este diferită pentru un membru al personalului BCE care beneficiază de un concediu pentru creșterea copilului, astfel încât situațiile lor nu ar fi asimilabile. Într-adevăr, posibilitatea anumitor membri ai personalului care beneficiază de un concediu fără plată, altul decât un concediu pentru creșterea copilului, de a exercita o activitate profesională anexă nu are incidență asupra situației lor pecuniare în raport cu BCE, plata remunerației lor fiind suspendată, la fel ca cea a membrilor personalului care beneficiază de un concediu pentru creșterea copilului.

58 Prin urmare, se impune respingerea celui de al doilea motiv, întemeiat pe o încălcare a principiului egalității de tratament, precum și, prin urmare, respingerea acțiunii în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

59 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamantul a căzut în pretenții, se impune obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor BCE.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a noua)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Îl obligă pe DO la plata cheltuielilor de judecată.

Truchot Kanninen Perišin

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 23 iulie 2025.

Semnături